

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

In memoriam H. Dijkstra

ZATERDAG 27 FEBRUARI j.l. werden we opgeschrikt en ten zeerste geschokt door het bericht van het plotseling overlijden de avond tevoren van onze, zo zeer gewaardeerde, secretaris, de heer H. Dijkstra. Het duurde geruime tijd voor de draagwijdte van deze noodlottige tijding tot ons besef was doorgedrongen.

Dit heengaan betekent in de eerste plaats een grote slag voor zijn vrouw en dochter, die hem zo node kunnen missen, maar laat ook onze vereniging niet onberoerd. Sinds meer dan tien jaar maakte de oud-commissaris van politie deel uit van het bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij. Reeds in de periode, waarin hij nog actief werkzaam was bij de hoofdstedelijke politie, waar hij belast was met de leiding over de afdeling Zwendel, in 1954 trad de heer Dijkstra als lid tot ons bestuur toe. Voor deze nevenfunctie was hij wel bij uitstek de aangewezen man. Door de aard van zijn dagelijkse werkzaamheden volkomen op de hoogte van het kwaad, door zwendel bij de volksgezondheid toegebracht aan het lijdende deel van zijn medemensen, trad hij hiertegen op met menselijke bewogenheid, volkomen begrijpend, strikt eerlijk en mild beoordelend, maar toch..... onverzettelijk, omdat dit nodig was in het belang van de beklagenswaardige slachtoffers.

De rust, die hierbij van hem uitging, de degelijkheid, waarmede hij zich verdiepte in onze ernstige problemen, en de nauwgezetheid, hem eigen, deden het bestuur besluiten hem met de functie van secretaris van de vereniging te belasten toen deze plaats vacant kwam. We hadden geen betere keus kunnen doen, maar aan de andere kant was het ook voor hem zelf, inmiddels ambteloos burger geworden, een welkome gelegenheid zich nog in te kunnen zetten in het belang van een zo zeer bedreigde groep medemensen.

De betrekkelijk korte tijd, waarin hij het secretariaat beheerde, heeft hem niet belet zich ook hier zeer verdienstelijk te onderscheiden. Naast al de rompslomp van een zo drukke secretariaatsfunctie moge vooral zijn aandeel in het uitwerken van de concept-regelingen ten bate van de in gang zijnde reorganisatie van onze vereniging hier in dankbaarheid worden herdacht. Jammer, dat zijn zo onverwachte plotselinge verscheiden hem heeft belet de totstandkoming van deze, voor de vereniging zo goed als voor de gehele gezondheidszorg belangrijke, vernieuwing mee te beleven.

In grote erkentelijkheid en met dankbaarheid blijft niet alleen ons bestuur, maar ook de gehele Vereniging tegen de Kwakzalverij hem gedenken.

Hij ruste in vrede!

A. P. N. DE GROOT.

Naessens komt voor de rechter

GASTON NAESSENS, DE Franse „bioloog”, die beweerde een serum tegen leukaemie te hebben gevonden zal op 5 april voor een Parijse rechtbank moeten terechtstaan. De zaak Naessens heeft vorig jaar groot opzien gebaard in Frankrijk. In het aprilnummer 1964 van ons Maandblad hebben wij er een uitvoerig artikel aan gewijd.

Het vaststellen van de datum waarop deze aarts-kwakzalver zal terechtstaan viel ongeveer samen met het bericht van het overlijden van het laatste van de veertien kinderen, die Naessens met zijn „wonder-serum” had be-

handeld. Het was John Houston uit Glasgow, die de reis naar Corsica had gemaakt om zich daar in te laten spuiten met het volkomen waardeloze serum van Naessens.

Naessens vertoeft op het ogenblik in Canada. De vader van een Canadees jongetje, dat inmiddels ook is overleden, nadat het de vergeefse reis naar Corsica had gemaakt, heeft een aanklacht tegen Naessens bij de Franse justitie ingediend. Hij eist een schade-loosstelling van een half miljoen franks.

De Franse regering is voornemens een waarnemer naar het Proces te Parijs te sturen.

Het ligt ons niet

IN DE RUBRIEK: Van dag tot dag verscheen in het Haarlems Dagblad een hoofdartikel: „Vreemd Recht”, dat wij hieronder in zijn geheel cursief gedrukt laten volgen:

Het in Nederland verschijnende „Maandblad tegen de Kwakzalverij”, orgaan van de evenzo genoemde vereniging, maakt in zijn aflevering van februari melding van een zeer merkwaardig geval, dat nadere aandacht bijzonder waard lijkt te zijn. Het blad dat (evenals de vereniging uiteraard) zich fel keert tegen de uitoefening van de geneeskunst door onbevoegden en veel aandacht besteedt aan de rechtspraak op dit gebied, vermeldt in helaas te summiere en onduidelijke bewoordingen hoe de vereniging erin geslaagd is een (bevoegde) arts tot een geldboete van tweeduizend gulden veroordeeld te krijgen, omdat deze arts tijdens een rechtzitting te Utrecht als getuige gunstige verklaringen had afgelegd ten opzichte van een hem bekende paragnost, die terechtstond wegens onbevoegd uitoefenen der geneeskunst. De arts verklaarde ook nog, dat hij met deze paragnost samenwerkte.

De getuigen-verklaringen van de arts waren dus, als wij het Maandblad mogen geloven, aanleiding tot diens bestraffing in eerste instantie blijkbaar door het Medisch Tuchtcollege (ofschoon dat alleen blijkt uit citaten uit het vonnis van het Gerechtshof te Amsterdam) en later door het Amsterdamse Hof. Het Maandblad laat de arts dus plotseling figureren als verdachte, in hoger beroep nog wel, en verzwijgt de hele tussengeschiedenis die de getuige tot verdachte maakte.

vervolg op pag 2

HET LIGT ONS NIET

vervolg van pag 1

Afgezien van deze onduidelijkheid blijkt wel overduidelijk, dat de Vereniging tegen de Kwakzalverij er niet voor schroomt een bevoegde geneesheer aan de martelpaal te binden, indien deze iets ten gunste van de paranormale geneeskunst durft te zeggen. Dat hij, als getuige, verplicht was de waarheid te zeggen, is voor de medische standrechtspraak blijkbaar niet belangrijk. Het is vreemd, dat het Maandblad dit motiveert met te zeggen: „Dat bij deze strafzitting een arts zonder deskundige tegenspraak de lof kon zingen van een onbevoegden . . . . buiten schot zou blijven, bevredigde het bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij alermint”.

Moeten wij hieruit concluderen dat onze rechtspraak de Vereniging slechts zou bevredigen, indien getuigen in hun beëdigde verklaring gedwongen zouden kunnen worden de onwaarheid te verkondigen, voor zover die in de strijd tegen de paranormale geneeskunst past? De betrokken arts werd later zwaar gestraft, blijkens het vonnis van het Hof zelfs té zwaar. Maar elders in de nummers van het Maandblad wordt voortdurend betoogd, dat de paragnosten zo gevaarlijk zijn omdat zij zieken van de bevoegde dokters weghouden. Samenwerking met bevoegden echter wordt gestraft buiten de normale rechtsgang om, op grond van getuigenverklaringen. Waar blijft op deze manier de rechtszekerheid van artsen, die bereid zijn de gevaren der onbevoegden te temperen door controle op en samenwerking met hen?

De zeer nuttige en edele strijd tegen de „onbevoegden” lijkt ons zware schade te lijden door dergelijke praktijken, die het normale, democratische recht van de burger negeren en een openhartige getuige straffen om zijn openhartigheid. Het lijkt ons voor de meeste artsen, die aan hun bevoegdheid toch ook de ethiek van hun vak verbinden, onverteerbaar dat zij 'n collega op die wijze zien behandelen, alleen omdat hij niet de dwang van een conservatieve meerderheid erkent en niet bereid is, voor de rechtbank zijn eigen, eerlijke en bevoegde mening te vervan-

gen door de subjectieve formule die hem wordt voorgeschreven.

Ons commentaar

DEZE POLEMISCHE BLOEMLEZING van het Haarlems Dagblad moge zijn nut hebben om aan te tonen hoe een — op zichzelf logisch gevolg van onze straf- en tuchtrechtwetgeving kan worden omgebogen tot een „vreemd recht” en hoe — door averechts citeren — dagbladlezers kunnen worden voorgelicht over „een merkwaardig geval”.

De inhoud van het artikel „Arts werkt samen met paragnost” in het februari-numer van ons Maandblad komt — ontdaan van bijkomstigheden — neer op het volgende.

Bij de berechting van een paragnost verklaart deze arts, als getuige à décharge opgeroepen, onder ede jarenlang met deze wetsovertreder te hebben samengewerkt. In principe komt dit hierop neer, dat deze arts van zichzelf getuigt in tuchtrechtelijke zin delicten te hebben gepleegd.

Indachtig aan zijn doelstelling: beschermen van een wetenschappelijk verantwoord gezondheidszorg, brengt de Vereniging tegen de Kwakzalverij dit delict onder de aandacht van de instantie, belast met opsporing en vervolging van tuchtrechtelijke ongerechtigdheden, de Geneeskundige Inspectie van de Volksgezondheid. Laatstgenoemde doet — na bestudering van de gegevens zijn ambtelijke plicht en dient derhalve een klacht tegen de arts-delinquent in bij het Medisch Tuchtcollege in eerste aanleg. Dit komt op zijn beurt tot de slotsom de arts-delinquent wegens ernstige overtreding een maatregel op te moeten leggen.

De aldus veroordeelde maakt gebruik van zijn recht op hoger beroep bij het Gerechtshof, dat eveneens „appellants misdragingen” (daar is geen woord Frans bij) van ernstige aard acht, doch de — door Medisch Tuchtcollege — opgelegde maatregel té zwaar vindt. Daarom verlaagt het Hof deze tot een geldboete van twee-duizend gulden, maar . . . . verbindt daaraan tevens de — in tuchtzaken weinig gebruikelijke — eis tot publicatie. Dit laatste met de bedoeling — gezien het grote belang in de uitspraak gelegen — het publiek ook in kennis te (doen) stellen van zijn beslissing en de daaraan ten grondslag liggende motivering.

MET ENIGE TER-ZAKE-KUNDIGHEID en een weinig goede wil was bovenstaande gang van zaken wel uit het oorspronkelijke artikel in ons Maandblad te halen geweest. Het Haarlems Dagblad echter komt — door een eigen interpretatie — tot heel andere — en wel zeer aanvechtbare — conclusies.

1. DE BEWERING, DAT „samenwerking van artsen met onbevoegden wordt gestraft buiten de normale rechtsgang om” is niet alleen een volslagen misvatting, maar bovendien een beledigend desavoueren van de wettelijk geregelde Tuchtrechtspraak. Het „waar blijft de rechtszekerheid voor de artsen, die bereid zijn de gevaren der onbevoegden te temperen door controle op en samenwerking met hen” ware beter in de pen gebleven. Deze artsen toch hebben een rechtszekerheid n.l. die, volgens welke zij, wegens het stimuleren van wetsovertredingen, de wettelijke gevolgen van hun daden zelf onder ogen heben te zien.

Bovendien is het „temperen” van de gevaren der onbevoegden een volslagen fata morgana en tevens tegen het belang van een welbegrepen volksgezondheid, omdat „temperen” in genen dele identiek is met „voorkomen”. En om dit laatste gaat het nu juist.

Als voorbeeld voor een en ander moge dienen, dat de arts-delinquent in kwestie onder ede verklaarde in te staan voor de deskundigheid en betrouwbaarheid van de terechtstaande paragnost. Hiertegenover staan ons voldoende gegevens ter beschikking om het tegendeel te bewijzen.

Waar blijft in dit geval de waarde van een getuigenis onder ede en waarop berust hierbij de zekerheid voor patiënten niet in (levens)gevaar te worden gebracht?

2. HET IS EEN onjuiste suggestie te beweren, hoe „overduidelijk het wel blijkt, dat de Vereniging tegen de Kwakzalverij er niet voor schroomt een bevoegde (pleonasme d. G.) geneesheer aan de martelpaal te binden, indien deze iets ten gunste van de paranormale geneeskunst durft te zeggen”. De arts-getuige werd n.l. niet aan de martelpaal gebonden om welke verklaring dan ook, hij werd aan de schandpaal genageld om zijn — wettelijk ontoelaatbare — samenwerking met een wetsovertreder.

Ons bezwaar tegen artsen, die samenwerken met onbevoegden, is en blijft, dat ze — ondanks hun be-

vervolg op pag 4

Een man met de doktersjas... en de gok begint

DE CONSUMENTENGIDS VAN de maand januari heeft een waardevolle bijdrage geleverd in de strijd tegen de kwakzalverij door een scherpe veroordeling van de verkoopmethoden van „Thermolite” en van de Ionothermwarmtedeken. De propaganda voor de „super thermolite infra combi stralingsapparaat” blijkt uiterst suggestief te zijn en men kan het publiek niet genoeg tegen dergelijke zaken waarschuwen. Het Fries Dagblad wijdde er een uitvoerig artikel aan en zette er boven „Moderne kwakzalverij - gokken met de gezondheid”.

De moderne kwakzalver woont niet meer in een huisje aan een achterafweg met geraniums en kat in de vensterbank en hij is ook niet meer een „striker” of een waterkijker. De moderne kwakzalver gaat lozer te werk. Hij bereikt ons via een zeer bekend en ons zeer vertrouwd kanaal: de moderne reclame. Een medisch uit zijn ogen kijkend heer met een doktersjas aan ziet ons vanaf een folder indringend aan en wijst ons op ondergoed, dat ons, als wij dat maar aantrekken, zal behoeden, ja zelfs genezen van jicht, reuma, spierpijn, nervositeit en andere kwalen. De naam van dat ondergoed is natuurlijk iets met „thermo” of „thermisch”, want dat herinnert ons immers aan „warmte” met een wetenschappelijk tintje, omdat de vreemde naam voor warmte wordt gebruikt. Dat medisch uit de ogen kijken, die doktersjas en die vreemde naam zijn voor sommige mensen voldoende overtuigend om hun eigen huisarts met een degelijke studie en veel ervaring tot zijn beschikking de rug maar toe te keren en met hun eigen welzijn te gaan gokken.

Frappante staaltjes

WELLICHT KENT U ook wel de winkelier met zijn kwasi-medische verhandelingen over de geneeskraft van honing. We hebben eens een winkelier aangetroffen die van elke soort honing in zijn winkel precies kon vertellen tegen welke kwalen die soort hielp. Je had honing tegen hartkwalen, honing tegen nerveuze aandoeningen, honing tegen ziekten van de luchtwegen enz. Hij droeg zijn „wetenschap” zo ernstig en overtuigend voor, dat er vast klanten zijn ingetuind en met honing ter genezing huiswaarts zijn getogen. Wat de dokter niet kan, kan een potje honing! Nu is honing smakelijk, het is een behoorlijk soort voedingsmiddel, maar van een geneeskrachtige werking is nog nooit iets bewezen.

De Consumentengids van januari 1965 heeft ook weer enkele frappante staaltjes van deze moderne kwakzalverij gesignaleerd.

Het eerste geldt een elektrisch verwarmingstoestel, waarop ook een infraroodstraler en een hoogtezonapparaat gemonteerd kunnen worden. Het ding heet — natuurlijk — Thermolite, oftewel voluit „super thermolite infra combi stralingsapparaat”.

DE CONSUMENTENGIDS schrijft hierover:

„Er komt een heer aan de deur. Hij nodigt u uit voor een bijeenkomst, waar een medisch apparaat zal worden gedemonstreerd. Er is hieraan bovendien een verloting verbonden. U mag gratis trekken. U trekt een niet. Uw weldoener vindt dat spijtig en, hoewel het eigenlijk niet mag, laat hij u nog eens trekken. Ditmaal met beter resultaat. U

heeft een prijs getrokken. Een „koperen sierlampje”, ’n „Schwarzwalder klokje” of een „set theelepels met bloemmotief”. U besluit nu in ieder geval de demonstratie te bezoeken. ’t Zou immers jammer zijn die prijs verloren te laten gaan. U bent trouwens niet de enige, de zaal is stampvol.

Als alle „genodigden” zijn gezeten, komt de man die de toegangskarten controleerde, naar voren. Thans in doktersjas.

Hij blijkt uiterst welbespraakt en vertelt over een elektrisch toestel, dat niet alleen als kachel maar ook voor bestraling kan dienen. Er kunnen diverse inzetstukken voor verwarming, infrarood, hoogtezon en ventilator in worden geplaatst.

De propaganda is uiterst suggestief. Er wordt vooral op gehamerd dat men op deze manier goedkoop stookt. De kachel kan na de aanwarmtijd laag worden gesteld en kost dan maar $2\frac{1}{2}$ à $3\frac{1}{2}$ cent per uur. Aanmerkelijke besparingen dus op de brandstofrekening. Bovendien besparingen op dokters en apothekersrekeningen, omdat men door bestraling zelf kwalen en pijnen kan genezen.

Een trommelvuur

ER ZIJN ERNSTIGE patiënten in de zaal. Gezonden zowel als zieken zijn onder de indruk van het trommelvuur van argumenten. Na afloop wordt er goed getekend.....”

De Consumentengids komt o.a. tot deze conclusie: „Ons ernstige bezwaar tegen de Thermolite geldt de verkoopmethode. Geïmponeerd door de kwasi-medische verhandelingen verbindt het publiek — vaak juist het minder draag-

krachtige publiek — zich voor hoge bedragen. En krijgt daarvoor een kachel die weinig warmte geeft. Plus de mogelijkheid op eigen houtje stralingstherapie toe te passen. Terwijl bekend is dat zoiets nooit buiten de dokter om mag gebeuren. Dat bovendien zieken er hierdoor toe worden gebracht bij de dokter weg te blijven achten wij hoogst bedenkelijk”.

Het tweede door de Consumentengids gesignaleerde geval betreft een „Ionothermwarmtedeken” (kijk, het Thermt alweer). Volgens de reclamefolder heeft deze deken een „thermotherapeutische” werking en is geschikt voor iedereen, „in het bijzonder voor hen die kouwelijk zijn of lijden aan ischias of jicht”. Bij onderzoek bleek de deken te bestaan uit synthetische vezels, zoals die gewoon altijd al voor slaapzakken worden gebruikt plus een dunne laag schuimplastic. Niks bijzonders dus, alleen dure woorden, en niks om je ischias en jicht ter genezing aan toe te vertrouwen.

Doktersjassen, klinische blikken, vreemde woorden, vage beloften en genezing, ze zijn allemaal gericht op effect bij de meest kwetsbare mensen in de samenleving: de zieken, om hen toe te kopen te bewegen. Ze zijn ook gericht op de gezonde, maar nerveuze mensen, die in angst leven voor ziekten. Het is verstandig om al deze heren met hun witte jassen, scherpe blikken en vreemde woorden te benaderen met al het

Het bedroevende van het artikel is, man of vrouw te vertrouwen die uw vertrouwen waard is bij ziekte en pijn: uw eigen misschien niet eens zo imponerende maar wel deskundige dokter.

VERBODEN DIER-GENEESMIDDELEN

IN VERSCHILLENDE DELEN van het land zijn in het begin van het jaar steekproeven gedaan op het in voorraad hebben van verboden diergeneesmiddelen. (Zie ook het Maandblad van augustus 1964). Er zijn al enkele tientallen processen-verbaal gevallen, zowel bij landbouwers als bij boerenbonden, veeverloskundigen en castreurs, die nog antibiotica, zalfjes en andere geneesmiddelen voorhanden hadden, die na 1 januari 1965 volgens de nieuwe wettelijke bepalingen alleen door bevoegde dierenartsen mogen worden afgegeven.

Verwacht mag worden dat de juridisch adviseur van de Nederlandse Vereniging van Veeverloskundigen

vervolg op pag 4

ACHTTIEN WEKEN CEL VOOR TANDHEELKUNDIGE

EEN STRAF VAN 18 weken hechtenis onvoorwaardelijk vormde tijdens een strafzitting van het Kantongerecht Zierikzee het (voorlopige? — red. Maandblad) einde van de loopbaan welke de zich noemende tandheelkundige R. v. d. B. uit Poeldijk sedert een tiental jaren, waarin hij regelmatig in conflict kwam met de wet, heeft uitgeoefend. Hoge boeten en celstraffen elders in het land hadden v. d. B. er niet van weerhouden zijn praktijken in de provincie voort te zetten. Te Oosterland kreeg hij zelfs de kans bij een negental personen „tandheelkundige” ingrepen te verrichten, totdat de politie er aan te pas moest komen en v. d. B. voor de zoveelste maal op het matje moest worden geroepen.

Ditmaal stond hij dus terecht te Zierikzee, waar hij tegenover kantonrech-

ter mr. A. Berkhout uit Middelburg de feiten grif erkende. De officier van justitie, mr. A. W. Rosingh, stelde in zijn requisitoir vast dat v. d. B. ondanks het feit dat hij sinds 1954 herhaalde malen met de rechter in aanraking was geweest, onverschrokken doorgestaan was met zijn werkzaamheden.

„Dit is echter ook in Zeeland ontoelaatbaar”, aldus mr. Rosingh, die een ingrijpende straf nodig achtte en negen maal drie weken hechtenis vorderde voor elk te Oosterland gepleegd strafbaar feit dus drie weken. De kantonrechter veroordeelde v. d. B., die weinig tot zijn verdediging had aan te voeren, voor elk feit tot twee weken onvoorwaardelijk, dus 18 weken in totaal. (Ontleend aan de Zierikzeese Nieuwsbode).

Jaap, de tandentrekker

OP DE MARKT te Deventer kon men vroeger wonderlijke taferelen beleven vertelt iemand in het Ommer Nieuwsblad. Hij denkt dan terug aan de tijd voor 1914, toen de standwerkers er des vrijdags voor de nodige sensatie zorgden. Nu blijkt dat, vertelde de oude gezagsdrager, die de markten placht mee te maken, een bijzonder beroep te zijn, want slechts enkele waren in staat de massa te boeien. Eén van de grootsten, die ik gekend heb was de oud-Deventer naar Jacob Hollander! Hij woonde in Amsterdam, maar vrijdags trok hij naar z'n geboortestad. Het was nog vóór de tijd, dat de overheid de tandheelkunde aan banden had gelegd en zodoende fungeerde Jaap — zoals we hem noemden — nog wel eens als tandentrekker! Als Jaap gearriveerd was trok hij een lange witte doktersjas aan, zette 'n glanzende hoge hoed op en haalde uit z'n koffer 'n heel stel tangen, die hij op z'n „kraam” uitstalde. Zette 'n stoel op z'n stalletje en begon met z'n enigszins heese stem z'n prevelement! En hoe!

Kiespijn? Onzin! Jaap verkocht poeders, die onfeilbaar waren! En als er genoeg belangstelling was, wist hij met z'n jarenlange ervaring al gauw de één of andere buitenman, die aan chronische kiespijn leed, bij zich op de tafel te krijgen. Jaap stopte de patiënt dan 'n watje in de mond en na enige minuten moest het slachtoffer z'n mond leegspuwen in 'n glas water. Vol trots toonde Jaap de om hem heen verzamelde gemeente het glas waarin twee of meer vervaarlijke wormen (zo groot als volwassen maden) zwommen!

Ik heb hem tientallen malen op de vingers gekeken, maar hoe hij het klaar speelde om die wormen in het glas te krijgen, daar ben ik nooit achter gekomen. De patiënt was van de kiespijn verlost! En als hij zag, dat ie één of meer slechte kiezen had en het slachtoffer ging door de knieën (iets waar wij altijd naar hunkerden) dan kwamen de tangen er aan te pas! Als de vertoning ten einde was, werd „het geneesmiddel!” verkocht.

HET LIGTONS NIET

vervolg van pag 2

voegdheid als geneesheer op te treden — de „ethiek van hun vak” met voeten treden.

De beslissingen van het Medisch Tuchtcollege en van het Gerechtshof geven duidelijk te verstaan, dat deze officiële instanties het met onze zienswijze volkomen eens zijn.

Het oordeel van de Hoofredactie van het Haarlems Dagblad steekt hierbij wel erg schril af.

Wij achten de publicatie van „Vreemd Recht” uit een oogpunt van volksgezondheid funest.

3. HET BLAD ZOU zijn roeping als publiciteits-medium beter hebben gediend als het niet zozeer de nadruk erop had gelegd, dat het Gerechtshof een maatregel van het Medisch Tuchtcollege tē zwaar heeft geacht, maar veeleer had gewezen op het feit, dat óók het Hof tot een zware maatregel — waarin verwerkt de eis tot publicatie — had beslist.

A. P. N. DE GROOT

Diergeneesmiddelen

vervolg van pag 3

stelling gaat nemen tegen het optreden van de veterinaire inspectie in Aarle-Rixtel. Volgens De Volkskrant in dit klokkegietersdorp had 'n adjunct-inspecteur van deze dienst een controle ingesteld bij de veeverloskundige B. Deze was niet thuis. De adjunct-inspecteur vroeg toen aan de ouders van B., mensen van 65 en 67 jaar, of ze mochten controleren. De oudjes begrepen er niets van. Elke bona fide veeverloskundige en castreur heeft een aankoopvergunning van de minister voor het aanhouden van bepaalde diergeneesmiddelen.

De Boerenbond in Aarle-Rixtel heeft ook een verbaal gekregen, omdat flinke hoeveelheden verboden geneesmiddelen voorradig waren. De veterinaire dienst staat op het standpunt dat strenge controle een belang van de volksgezondheid is, omdat grote hoeveelheden antibiotica via geslachte mestkuikens en varkensvlees bij de mensen op tafel komen. De gevolgen van deze consumptie zijn medisch nog niet te overzien.

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam, Secretaris; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; J. E. Bouter, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam en M. Paulissen te Voorburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters ..... f 2,50

Correspondentie: Oranjelaan 6, Hilversum.